

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

זֵהָר חֲדָשׁ בְּרֵאשִׁית

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים
ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך כ"ח - חלק א'

קונטרס 811

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות
"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

בלימוד הזוהר הקדוש והאידרות יאבדו כל הרשעים וכל המינים מן העולם וטובה וברכה יבוא על ישראל.

תוספי תזונה

אי אפשר לחיות בלי מזון לנשמה, והמזון הכי משובח והכי מעולה הוא ללימוד הזוהר הקדוש.

72. לימוד האידרות בציון הרשב"י

👉 בגימטריא (1391) כמנין 👈

מזל טוב ליום הולדתך עד מאה ועשרים

אם תלמד את הזוהר הקדוש תזכה לתקן את כל ימך, ואז באמת תחיה עד מאה ועשרים שנה שכל החיים שלך יהיו מלאים בתורה. "כי הם חייך ואורך ימך"

עזרה לאישה חולת סרטן

השכינה הקדושה בצער ואין שם על לב, ובתיקון השכינה הקדושה, שזה נעשה על ידי לימוד תורת הרשב"י זוכים לכל הרפואות שבעולם "וַיֹּאמֶר אִם שָׁמוֹעַ תִּשְׁמַע לְקוֹל ה' אֱלֹהֶיךָ וְהִיָּשֵׁר בְּעֵינָיו תַּעֲשֶׂה וְהֶאֱזַנְתָּ לְמִצְוֹתָיו וְשָׁמַרְתָּ כָּל חֻקָּיו כָּל הַמַּחֲלָה אֲשֶׁר שָׁמַתִּי בְּמִצְרַיִם לֹא אֲשִׁים עֲלֶיךָ כִּי אֲנִי ה' רַפָּאָךְ. (שמות ט"ו כ"ו).

73. לימוד הזוהר הקדוש בשבת

👉 בגימטריא (1432) כמנין 👈

רק בריאות ואושר

הלומד זוהר הקדוש בשבת יזכה לרק בריאות ואושר, "אֶךָ טוֹב וְחֶסֶד יִרְדְּפוּנִי כָּל יְמֵי חַיֵּי וְשַׁבְּתִי בְּבֵית ה' לְאֶרֶץ יְמִים" (תהילים כ"ג ו'), שבזכות שנשב בבית ה' לאורך ימים שהוא שבת קודש מעין עולם הבא, נזכה ל - "אֶךָ טוֹב וְחֶסֶד יִרְדְּפוּנִי כָּל יְמֵי חַיֵּי".

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

74. כמו אלף שנה תורה

👉 בגימטריא (1143) כמנין 👈

אריכות ימים ושנים

כל הלומד זוהר הקדוש בשבת קודש זוכה לאריכות ימים ושנים בעולם הזה ובעולם הבא.

חג שבועות שמח

כידוע דברי הבן איש חי והכסא מלך שהלומד שעה זוהר הקדוש בשבת נחשב כאלף שנה תורה, וממילא הוא לו כיום קבלת התורה ומגיע לו על זה חג שבועות שמח.

לידתו של המשיח

תלמד שעה זוהר הקדוש בשבת ויתנוצץ ותאיר ותתגלה נשמתו של משיח צדקינו בב"א.

75. לימוד הזהר הקדוש בשבת בלבד

👉 בגימטריא (1464) כמנין 👈

שהשם ישמח אתכם

הלומד זוהר הקדוש בשבת ושומר על קדושת השבת גם בדיבור יזכה לשמחה אמיתית מהשם יתברך.

"מרפא כמו אלף שנה תורה"

הביאו רבותינו בעלי התוספות בגמרא שבת, את דברי רבי שמעון בר יוחאי ע"ה שאסור לדבר דיבורי חול בשבת קודש ולכן תנצל כל רגע בשבת ללימוד זוהר הקדוש ותזכה לרפואת הנפש ורפואת הגוף ויחשב לך בשמים כל שעה כמו שלמדת תורת הנגלה אלף שנה.

אמר: כִּף אָמַר לִי מוֹרִי, שֶׁהִיא הַנֶּפֶשׁ שֶׁהוֹצִיָּאה הָאָרֶץ, וּמִן הָאָרֶץ הִיא נִגְזָרָה, אֲבָל הִיא חַיָּה שִׁיכוּלָהּ לְהִתְנַעֵנַע לִכְאֵן וּלְכֹאֵן, כְּמוֹ שְׁעוֹשִׂים בְּחַמּוֹת וּשְׂרָצִים וְהַכֹּל. אֲבָל אֵין בָּהּ הַשְּׂכָל וְחֻכְמָה בְּעִבּוּדֵת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁלֹא נִבְרָאה אֱלֹא לְבַחְמָה וּלְחַיָּה לְהִתְנַעֵנַע בָּהּ לֵאלֹא הַשְּׂכָל, וּלְהִתְכַלּוֹת כְּשִׁתְּצֵא, כַּהֲבֵל הַזֶּה שֶׁל הַפֶּה.

אֲמַרְתִּי לוֹ: בְּנִי, מִי הוּא רַבִּיךָ? אָמַר לִי: רַבִּי אֶלְכָסְנִדְרָאִי. אֲמַרְתִּי לוֹ: וּמָה לְמִדַּת הַיּוֹם הַזֶּה? אָמַר לִי: הַפְּסוּק הַזֶּה שִׁכְתוּב (תהלים קיא) רֵאשִׁית חֻכְמָה יִרְאֵת ה' שְׂכָל טוֹב לְכָל עוֹשִׂיהֶם, כִּף אָמַר לִי רַבִּי אֶלְכָסְנִדְרָאִי, מָה הוּא חֻכְמָה? הוּא שְׂמוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְהוּא חֻכְמָה, וּמַעֲוֹלָם לֹא גָלָה לְשׁוּם אָדָם, וְלֹא עֲתִיד לְהִגְלוֹת, אֱלֹא קֶצֶת הַיְמִנָּה לְמִשָּׁה לְבַד.

וְרֵא עֲמַד עַל כָּל יַדִּיעֲתָהּ, אֱלֹא עֲמַד עַל מָה שְׁלֹא עֲמַד אָדָם, עַל הַרְאשִׁית הַזֶּה שֶׁהִיא חֻכְמָה, שִׁכְתוּב בּוֹ כְּמִשָּׁה (דברים לג) וַיִּרְא רֵאשִׁית לוֹ, וְזֶהוּ חֻכְמָה.

וְאִם תֹּאמַר, הֲרִי כְּתוּב וְה' נָתַן חֻכְמָה לְשַׁלְמָה? בֵּא וַיִּרְאֵה, לֹא כְּתוּב נָתַן הַחֻכְמָה, אֱלֹא חֻכְמָה, שֶׁעֲמַד עַל קֶצֶת אֲמִיתָתָהּ. הַמְּשִׁיחַ עֲתִיד לְדַעַת קֶצְתוֹ, שִׁכְתוּב בּוֹ (ישעיה יא) וְנָחָה עֲלֵינוּ רוּחַ ה' רוּחַ חֻכְמָה וּבִינָה כו'.

וְהַחֻכְמָה הִיא רֵאשִׁית הַכֹּל וְקִדְּם הַכֹּל, אֲבָל יִרְאֵת ה' שְׂכָל טוֹב. כְּלוּמַר, הַיִּרְאָה נִשְׁאָרָה בְּשִׂכְל וּבִינָה, לְדַעַת וּלְחַקֵּר יִרְאֵת ה'. לְכָל עוֹשִׂיהֶם - לְעוֹשֵׂה הַמְּצוֹת בִּירְאָה בַּתְּחִלָּה, עַד שִׁירְגִיל עֲצָמוֹ לְעִשׂוֹת מֵאֲהָבָה.

אֲמַרְתִּי לוֹ: מָה שְׂמִיךְ? אָמַר לִי: אֲהָבָה. אֲמַרְתִּי לוֹ: מִר אֲהָבָה, וְקִרְאֵתִי עֲלֵינוּ (ירמיה לא ב)

אָמַר, הֲכִי אָמַר לִי מוֹרִי, דִּהִיא נִפְשָׁא דְאֶפִיקַת אֶרְעָא. וּמִן אֶרְעָא אֲתַגְזֹרַת. אֲבָל הִיא חַיִּיתָא, לְאֲתַנְעֵנַע לִכְאֵן וּלְכֹאֵן. כְּמָה דְעִבְדִין בְּעִירָא וּרְחִשָׁא, וְכֹלָא. אֲבָל לִית בָּהּ סוּכְלַתְנִוּתָא וְחֻכְמָתָא בְּפִילְחָנָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְלֹא אֲתַבְרִיאת אֱלֹא לְבַעֲרָא וּלְחַיִּיתָא, לְאֲתַנְעֵנַע בָּהּ בְּלֹא סוּכְלַתְנִוּוֹ, וּלְאֲשַׁתְּצָאָה, כִּד תְּפּוּק, כְּהִיא הֲבֵל דְּפּוּמָא.

אֲמַרְתִּי לִיה בְּרִי, מָאֵן הוּא רַבִּיךָ. אָמַר לִי רַבִּי אֶלְכָסְנִדְרָאִי. אֲמַרְתִּי לִיה, וּמָה לְעִית יוּמָא דִּין. אָמַר לִי, הֵאֵי קִרְא דְכְּתִיב, (תהלים קיא)

רֵאשִׁית חֻכְמָה יִרְאֵת (דף טו ע"ב) ה' שְׂכָל טוֹב לְכָל עוֹשִׂיהֶם. כִּף אָמַר רַבִּי אֶלְכָסְנִדְרָאִי, מָה הוּא חֻכְמָה. הוּא שְׂמוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְהוּא חֻכְמָה. וּמַעֲוֹלָם לֹא גִילָה לְשׁוּם אָדָם, וְלֹא עֲתִיד לְהִגְלוֹת, אֱלֹא קֶצֶת הַיְמִנָּה לְמִשָּׁה לְבַד.

וְרֵא עֲמַד עַל כָּל יַדִּיעֲתָהּ, אֱלֹא עֲמַד עַל מָה שְׁלֹא עֲמַד אָדָם, עַל הַרְאשִׁית הַזֶּה שֶׁהִיא חֻכְמָה. דְכְּתִיב בֵּיהּ בְּמִשָּׁה, (דברים לג כא) וַיִּרְא חֻכְמָה לִי, וְזֶהוּ חֻכְמָה.

וְאִם תֹּאמַר, הָא כְּתִיב (מ"א ה כו) וְה' נָתַן חֻכְמָה לְשַׁלְמָה. תֵּא חֲזִי, לֹא כְּתִיב נָתַן הַחֻכְמָה, אֱלֹא חֻכְמָה, שֶׁעֲמַד עַל קֶצֶת אֲמִיתָתָהּ. הַמְּשִׁיחַ עֲתִיד לְדַעַת קֶצְתוֹ, דְכְּתִיב בֵּיהּ, (ישעיה א ב) וְנָחָה עֲלֵינוּ רוּחַ ה' רוּחַ חֻכְמָה וּבִינָה וכו'.

וְהַחֻכְמָה הִיא רֵאשִׁית הַכֹּל, וְקוּדְם הַכֹּל, אֲבָל יִרְאֵת ה', שְׂכָל טוֹב. כְּלוּמַר, הַיִּרְאָה נִשְׁאָרָה בְּשִׂכְל וּבִינָה, לְדַעַת וּלְחַקֵּר יִרְאֵת ה'. לְכָל עוֹשִׂיהֶם, לְעוֹשֵׂה הַמְּצוֹת בִּירְאָה בַּתְּחִלָּה, עַד שִׁירְגִיל עֲצָמוֹ לְעִשׂוֹת מֵאֲהָבָה.

אֲמַרְתִּי לוֹ, מָה שְׂמִיךְ. אָמַר לִי, אֲהָבָה. אֲמַרְתִּי לוֹ, מִר אֲהָבָה, וְקִרְאֵתִי עֲלֵינוּ, (ירמיה לא ב)

עולם אהבתיהך. ואני זכיתי לראות את רב אדא בנו, וספרתי לו את זה.

אמר רבי יעקב בר אידי, חכם היה אדם הראשון, שהיה מפיר ויודע לכל מי שהיה בו נפש חיה, ומי שהיה בו נשמה. כשבאו אצלו, הפיר את פלם. זהו שכתוב (בראשית 6) וכל אשר יקרא לו האדם (נפש חיה, למי שאינו יודע ומכיר בעבודת בוראו, ונשמה) למי שהיה יודע ומכיר בעבודת בוראו. וכך הוא עד היום, מי שאינו יודע ומכיר בעבודת בוראו ואינו עוסק בתורה, הוא יש לו נפש חיה ולא נשמה.

אמר רבי יהודה, אף על גב שהנפש חיה הזו יש בבהמות ובחיות ובמינייהם והתירם לבני אדם, חס הקדוש ברוך הוא עליהם במיתתם שלא יצטרו את אותם בעלי נפש חיה, שאין להם כל אדם שאין בו נפש חיה כדי שישוב לעבודת בוראו, להבדיל עצמו משאר כל אדם כדי להתעסק בתורה ובמצוות, שמרויח בזה הנשמה הקדושה. לפיכך, השוחט הזה שיוצאת נבלה או טרפה מתחת ידו, פעם אחת מגדים אותו, שנית - מעבירים אותו, שלישית - מכריזים עליו בשוקים שכל מה ששוחט הוא טרפה, ולעולם לא נעמיד אותו להיות שוחט.

אמר רבי יצחק, וכי על פעם אחת לא יעגש חויץ מזה? והרי שנינו, שהשוחט הזה שלא מראה סכין לפני חכם, מגדים ומעבירים אותו, ומכריזים על בשרו שהוא טרפה? ומה על סכין שלא נמצאה כל כך יפה הוא כך - על מי שיצאה נבלה או טרפה מתחת ידו, אינו דין שמגדים אותו ומעבירים אותו ומכריזים על בשרו שטרפה?

ואהבת עולם אהבתיהך. ואנא זכינא למחמי לרב אדא בריה, וסחינא ליה האי.

אמר רבי יעקב בר אידי, חכם היה אדם הראשון, שהיה מפיר ויודע לכל מי שהיה בו נפש חיה, ומי שהיה בו נשמה, כשבאו אצלו הפיר את פלם. הדא הוא דכתוב וכל אשר יקרא לו האדם (נפש חיה, למי שאינו יודע ומכיר בעבודת בוראו, ונשמה) למי שהיה יודע ומכיר בעבודת בוראו. וכך הוא עד היום, מי שאינו יודע ומכיר בעבודת בוראו, ואינו עוסק בתורה, הוא יש לו נפש חיה, ולא נשמה.

אמר רבי יהודה, אף על גב דהאי נפש חיה אית בבהמות ובחיות ובמינייהם, והתירם לבני אדם, חס הקדוש ברוך הוא עליהם במיתתם, שלא יצטרום לאותם בעלי נפש חיה. דלית להו כל אינש, דלית ביה נפש חיה, כדי שישוב לעבוד בוראו, להבדיל עצמו משאר כל אדם, כדי להתעסק בתורה ובמצוות, שמרויח בזה הנשמה הקדושה.

לפיכך האי טבחא, דנפקא נבילה מתחות ידוהי או טריפה. זמנא חדא, משמתין ליה. שנית, מעבירין ליה. שלישית, מכריזין עליה בשוקי, דכל מה דשחיט הוא טריפה. ולעולם לא נוקים ליה לטבחא.

אמר רבי יצחק, וכי על זמנא חדא לא ליעגיש בר מהאי. והא תנינן, האי טבחא דלא מסר ספינא קמי חכם, משמתין ליה ומעבירין ליה, ומכריזין אבשריה דטרפה היא, ומה על ספינא דלא נמצאת יפה הוא כך. על מי שיצאה נבלה או טרפה מתחת ידו, אינו דין דמשמתין ליה ומעבירין ליה, ומכריזין אבשריה דטרפה.

אמר רבי יוסי, אני ראיתי את רבי יהודה שהזמין את רבי יוסי ורבי חגי, והיה טבחא, ורבי אבא קרינן ליה. ונכיס ההוא פרנגולתא, ונתפויין לתרי סימני, ובדקו ואשכחו דנכיס חד סימנא, וחד לא נכיס.

אמר ליה רבי יהודה, על מה אתפוננת. אמר, על תרין סימנין. אמר, והא אנא אשכחנא חד נכיס. אלא בשרא הוא דכשרה, ואת לא תהא טבחא מפאן ולהלאה. ואף על גב דלא בעינא פוונה בשחיטה.

אמר ליה ר' יוסי, הפוונה לאו להאי איתמר, אלא פוונה לקודשא בריך הוא, דנכיס לשמים, ולא לשום פתגם אחרן. אכל נתפויין לתרי סימני, ושחיט חד, מותר הוא בדיעבד. דתנו, השוחט אחד בעוף, דיעבד אין, לכתחלה לא.

אמר רבי יעקב, תא חזי, כל מה שנברא מזו הנפש החיה, התירו הקדוש ברוך הוא לבני אדם, מפני שאין להם נשמה לדעת ולהפיר (בעבודת בוראם). דאלמלי הויה להו נשמה, לא הותרו.

אמר רבי אבא לרבי חייא, אמריתון דנשמתא לא עייל בבר נש, עד דיסתכל בפולחנא דקודשא בריך הוא, וכדין להוי ליה נשמתא, ואמריתון דנשמתא היא קדישא, מעליא על פולא. אם פן מאי האי דאמר קרא, כל אשר נשמת רוח חיים באפיו מפל אשר בתרבה מתו. למה מתו, הוואיל והיה להו נשמתא, הוה להו לאשתזבא. לא הוה בידיה.

אתו ושיילוה לרבי אלעזר בר' שמעון, אמר להו ופך הוא ודאי, וקרא מסייע לן, דהכי אמר אבוי, דכד אתי טופנא לא הוה בר נש דיעביד הקדוש ברוך הוא בגיניה, בר מנח

אמר רבי יוסי, אני ראיתי את רבי יהודה שהזמין את רבי יוסי ורבי חגי, והיה טבחא, ורבי אבא קרינן ליה. ונכיס ההוא פרנגולתא, ונתפויין לתרי סימני, ובדקו ואשכחו דנכיס חד סימנא, וחד לא נכיס.

אמר ליה ר' יוסי, הפוונה לאו להאי איתמר, אלא פוונה לקודשא בריך הוא, דנכיס לשמים, ולא לשום פתגם אחרן. אכל נתפויין לתרי סימני, ושחיט חד, מותר הוא בדיעבד. דתנו, השוחט אחד בעוף, דיעבד אין, לכתחלה לא.

אמר רבי יעקב, תא חזי, כל מה שנברא מזו הנפש החיה, התירו הקדוש ברוך הוא לבני אדם, מפני שאין להם נשמה לדעת ולהפיר (בעבודת בוראם). דאלמלי הויה להו נשמה, לא הותרו.

אמר רבי אבא לרבי חייא, אמריתון דנשמתא לא עייל בבר נש, עד דיסתכל בפולחנא דקודשא בריך הוא, וכדין להוי ליה נשמתא, ואמריתון דנשמתא היא קדישא, מעליא על פולא. אם פן מאי האי דאמר קרא, כל אשר נשמת רוח חיים באפיו מפל אשר בתרבה מתו. למה מתו, הוואיל והיה להו נשמתא, הוה להו לאשתזבא. לא הוה בידיה.

אתו ושיילוה לרבי אלעזר בר' שמעון, אמר להו ופך הוא ודאי, וקרא מסייע לן, דהכי אמר אבוי, דכד אתי טופנא לא הוה בר נש דיעביד הקדוש ברוך הוא בגיניה, בר מנח

היה אדם שיעשה הקדוש ברוך

הוא בשבילו, פָּרַט לָנַח וּבָנִי, וְזָכוּתָם לֹא הִיְתָה אֲלֵא לְהִגָּן עֲלֵיהֶם וְעַל בְּתִיחָם, וְלֹא הִיְתָה מִסְפִּיקָה זְכוּתָם כָּל כֶּף לְהִגָּן עַל כָּל הַדּוֹר.

וְאוֹתָם שְׁהִי צְדִיקִים בְּרֵאשׁוֹנָה, כְּמוֹ חֲנוּךְ וְיָרַד, שְׁהִיְתָה לָהֶם נִשְׁמָה, וּרְאוּיִים שְׁיַעֲשֶׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמַעַנְם, (מתו מִקְדָּם לְכוּ), וְהִינּוּ מֵה שְׁאָמַר הַכְּתוּב (שם ח) כָּל אֲשֶׁר נִשְׁמַת חַיִּים בְּאֶפְרוֹ, שְׁעַל אוֹתָם שְׁנִשְׁמָה קְדוֹשֵׁה הִיְתָה בָהֶם. שְׁלֹא תֵאמַר שְׁעַל אֱלוֹי שְׁהִי בְּמַבּוּל אָמַר הַכְּתוּב, אֲלֵא בָּא הַכְּתוּב וְאָמַר (שם) מִכָּל אֲשֶׁר בְּחִרְבָּה מֵתוּ, שְׁלֹא הִיּוּ בִימֵי דוֹר הַמַּבּוּל וְלֹא בְּאוֹתוֹ זְמַן, אֲלֵא בְּחִרְבָּה מֵתוּ, כְּלוּמַר, כְּבָר נִסְתַּלְקוּ מִן הָעוֹלָם, וְלֹא נִשְׁתַּפְּרִי בְּעוֹלָם צְדִיק לְהִגָּן עַל דוֹרוֹ, וְאִזּוּ נַעֲשֶׂה דִין בְּרִשְׁעִים.

אָמַר לוֹ רַבִּי חִיָּא לְרַבִּי אַבָּא, לֹא אָמַרְתִּי לָךְ שְׁהַלְבוּשׁ הַזֶּה שֶׁל זָהָב, שְׁהוּא לְבוּשׁ שֶׁל בְּעַלֵי הַמִּשְׁנָה? שְׁיֵאמַר, אֲשֶׁר־יָכִים בְּעַלֵי הַמִּשְׁנָה, גְּדוּל חֵלְקָם עַל הַכָּל לְעוֹלָם הַבָּא. עוֹד אָמַר רַבִּי אֲלֵעָזָר, מֵה שְׁכַתּוּב (תהלים ק) הַלְלוּהוּ בְּתִקְעַ שׁוֹפָר הַלְלוּהוּ בְּנִבְּלֵי וְכִנּוּרֵי הַלְלוּהוּ בְּתוֹרֵי וּמְחֹלוֹ הַלְלוּהוּ בְּמִנְיֵי וְעַגְבֵי. וְכִי צְרִיף קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא אַתְּ זֶה?

אָרְאָא אָמַר דָּוִד, כָּל מֵה שְׁתִּשְׁבַּחוּ לְפָנַי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּמִינֵי הַזְּמַר הַלְלוּ, אִינּוּ כְּלוּם. כְּאָדָם הָאוֹמֵר לְחֻבְרוֹ: עֲכָשׁוּ עֲשֶׂה זֶה וְזֶה, וְכָל מֵה שְׁתַּעֲשֶׂה אִינּוּ כְּלוּם, עַד שְׁתַּעֲשֶׂה דְבַר פְּלוּנִי. כֶּף אָמַר דָּוִד, הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי שְׁמַע הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי תְרוּעָה, כְּלוּמַר אִינּוּ הַלְלוּ, אֲלֵא מֵהוּ הַלְלוּ? כָּל הַנִּשְׁמָה תְּהַלֵּל יָהּ הַלְלוּיָהּ. וְהָאֲחֵר אִינּוּ כְּלוּם, אֲלֵא הַלֵּל הַנִּשְׁמָה, זֶהוּ שְׁכַתּוּב (שם) כָּל הַנִּשְׁמָה תְּהַלֵּל יָהּ הַלְלוּיָהּ.

וּבְנוּהִי. וְזָכוּתָהוֹן לָא הוּה, אֲלֵא לְאִגָּן עֲלֵיהוֹן וְעַל בְּתִיחָהוֹן, וְלֹא הוּה סִגֵּי זְכוּתָהוֹן כָּל כֶּף, לְאִגָּנָא עַל כָּל דָּרָא.

וְאִינּוֹן דְּהוּוּ זְכָאִין בְּקַדְמִיתָא, כְּגוֹן חֲנוּךְ וְיָרַד, דְּהוּה לְהוֹן נִשְׁמַתָּא, וְחֻזְיִין לְמִיעֵבַד קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא בְּגִינִיהוֹן, (מִיתוּ מִקְדָּמַת דִּנְא). וְהִינּוּ דְאָמַר קָרָא, כָּל אֲשֶׁר נִשְׁמַת רוּחַ חַיִּים בְּאֶפְרוֹ, דְּעַל אִינּוֹן דְּנִשְׁמַתָּא קְדִישָׁא הוּה בְּהוּ. דְּלֵא תִימָא דְּעַל אֱלִין דְּהוּוּ בְּטוּפְנָא אָמַר קָרָא. אֲלֵא אָתָּא קָרָא, וְאָמַר, מִכָּל אֲשֶׁר בְּחִרְבָּה מֵתוּ, שְׁלֹא הִיּוּ בִימֵי דוֹר הַמַּבּוּל, וְלֹא בְּאוֹתוֹ זְמַן, אֲלֵא בְּחִרְבָּה מֵתוּ, כְּלוּמַר כְּבָר נִסְתַּלְקוּ מִן הָעוֹלָם, וְלֹא נִשְׁתַּפְּרִי בְּעוֹלָם צְדִיק לְהִגָּן עַל דוֹרוֹ, וְאִזּוּ נַעֲשֶׂה דִין בְּרִשְׁעִים.

אָמַר לִיה ר' חִיָּא לְרַבִּי אַבָּא, לֹא אָמַרְתִּי לָךְ דְּהֵאִי גּוּלְתָּא דְּדַהֲבָא דְּהוּא גּוּלְתָּא מְאָרִיחָוֹן דְּמַתְּנִיתִין. לִימָא, זְכָאִין אַתּוֹן מְאָרִיחָוֹן דְּמַתְּנִיתִין, סִגֵּי חוּלְקָהוֹן עַל כּוּלָּא לְעֵלְמָא דְאַתִּי.

עוֹד אָמַר רַבִּי אֲלֵעָזָר, מֵאִי דְכַתִּיב. (תהלים קנ א) הַלְלוּהוּ בְּתִקְעַ שׁוֹפָר הַלְלוּהוּ בְּנִבְּלֵי וְכִנּוּרֵי הַלְלוּהוּ בְּתוֹרֵי וּמְחֹלוֹ הַלְלוּהוּ בְּמִנְיֵי וְעַגְבֵי. וְכִי צְרִיף קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא לְהֵאִי.

אָרְאָא אָמַר דָּוִד, כָּל מֵה שְׁתִּשְׁבַּחוּ לְקַמֵי קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא בְּהִנֵּי מִינֵי זְמַר, אִינּוּ כְּלוּם. כְּאָדָם הָאוֹמֵר לְחֻבְרוֹ, עֲכָשִׁי עֲשֶׂה זֶה וְזֶה, וְכָל מֵה שְׁתַּעֲשֶׂה אִינּוּ כְּלוּם, עַד שְׁתַּעֲשֶׂה דְבַר פְּלוּנִי. כֶּף אָמַר דָּוִד, הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי שְׁמַע הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי תְרוּעָה, כְּלוּמַר אִינּוּ הַלְלוּ, אֲלֵא מֵהוּ הַלְלוּ, כָּל הַנִּשְׁמָה תְּהַלֵּל יָהּ הַלְלוּיָהּ. וְהָאֲחֵר אִינּוּ כְּלוּם, אֲלֵא הַלֵּל הַנִּשְׁמָה, הַדָּא הוּא דְכַתִּיב כָּל הַנִּשְׁמָה תְּהַלֵּל יָהּ הַלְלוּיָהּ.

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִקְוּוּ הַמַּיִם וּגּו', רַבְּנָן פְּתַחֲנִי
בְּהַאי קְרָא, (שם טו ט) לְכוּ חֲזוּ מַפְעָלוֹת
אֱלֹהִים אֲשֶׁר שָׁם שְׁמוֹת בְּאַרְצָן. אָמַר רַבִּי אֲבָא,
בֵּא וּרְאֵה, שְׁלֵא כְּמַדַּת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מַדַּת
בְּשֶׁר וָדָם. מַדַּת בְּשֶׁר וָדָם מַעֲשִׂיו מְבַלִּין אוֹתוֹ.
(דף טו ע"א) אָבֵל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, מְבַלֶּה אֶת
מַעֲשָׂיו.

וְהִינֵנו מֵה שְׂאֵמְרָה חֲנֵה, (ש"א ב ב) אֵין קְדוֹשׁ כֹּה' כִּי
אֵין בְּלִתְךָ. מֵאֵי כִּי אֵין בְּלִתְךָ. אֵל תִּקְרִי
בְּלִתְךָ, אֵלָא בְּלוֹתְךָ.

כֶּךָ הוּא פְתִיב, לְכוּ חֲזוּ מַפְעָלוֹת אֱלֹהִים וּגּו',
אָמַר רַבִּי אֲבָא, עוֹבְדוּי דְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
דְעָבִיד לְהוּ בְעֵלְמָא דִּין, דְדוּד מְלָכָא הָוָה
בְּהַתְּבַהֲלָא, וְאָמַר לְכוּ חֲזוּ, בּוֹאוּ מְבַעֲי לִיה.
אֵלָא אָמַר דְדוּד, כֹּל דִּיירִי אַרְעָא דִּי בְעֵלְמָא
דִּין, זִילו, זִילו מִרִישָׁא דְעֵלְמָא עַד
סוּפִיָּה, וְתִשְׁכַּחוּן עוֹבְדוּי דְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא,
כְּעוֹבְדוּי בְּרִישָׁא דְעֵלְמָא, כְּךָ עוֹבְדוּי בְּסִיפֵי
דְעֵלְמָא, מִיִּיתֵי דִיורִין בְּעֵלְמָא, אֵי זְכוּ, מוֹתִיב
לְהוּ וּלְבִנְיָהוּ וּלְבִנֵי בְנֵיהוּ עַד סוּפָא דְעֵלְמָא.
לֹא זְכוּ, מְחַרִּיב לְהוּ מְנַהוּן. וְהַהוּא אַתְרָא,
וְהַהוּא קֶרְתָּא, לֹא אַתְבְּנִי לְעֵלְמִין. לְאַחַזְאָה
לְבִנֵי נִשָּׂא, דְאַתְר חִיבִינָא הָוָה הַהוּא אַתְר,
וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עֵבֵד בֵּיה דִּינָא, הִדָּא הוּא
דְכַתִּיב, אֲשֶׁר שָׁם שְׁמוֹת בְּאַרְצָן.

דְּבַר אַחַר, לְכוּ חֲזוּ מַפְעָלוֹת אֱלֹהִים, אָמַר
רַבִּי פִּנְחָס, מַה רְאָה דְדוּד דְאָמַר מַפְעָלוֹת
אֱלֹהִים, וְלֹא אָמַר מַפְעָלוֹת ה'. אֵלָא בְשֵׁמָא
דְאֱלֹהִים, אֲשֶׁתְּכִלֵּל עוֹבְדָא דְבְרָאשִׁית. וְכַד
בְּרָא קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא עֵלְמָא, הוּוּ מִיָּא אֲזֻלִּין
וְנִחַתִּין וְכַד רָמָא אַרְעָא לְתַתָּא, רָמָא לָהּ בֵּין
מִיָּא, וְהוּת טְמִירָתָא, וְאַתְקַרְשָׁא בֵּין מִיָּא.

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִקְוּוּ הַמַּיִם וּגּו',
רַבּוּתֵינוּ פְתַחוּ בְּפִסּוּק הֵזֶה (תהלים
מו ט) לְכוּ חֲזוּ מַפְעָלוֹת אֱלֹהִים
אֲשֶׁר שָׁם שְׁמוֹת בְּאַרְצָן. אָמַר רַבִּי
אֲבָא, בֵּא וּרְאֵה שְׁלֵא כְּמַדַּת
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מַדַּת בְּשֶׁר וָדָם.
מַדַּת בְּשֶׁר וָדָם, מַעֲשִׂיו מְבַלִּים
אוֹתוֹ, אָבֵל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
מְבַלֶּה אֶת מַעֲשָׂיו.

וְהִינֵנו מֵה שְׂאֵמְרָה חֲנֵה, אֵין קְדוֹשׁ
כֹּה' כִּי אֵין בְּלִתְךָ. מֵהוּ כִּי אֵין
בְּלִתְךָ? אֵל תִּקְרִי בְּלִתְךָ אֵלָא
בְּלוֹתְךָ.

כֶּךָ הוּא כְתוּב, לְכוּ חֲזוּ מַפְעָלוֹת
אֱלֹהִים וּגּו'. אָמַר רַבִּי אֲבָא,
מַעֲשֵׂי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁעִשָׂה
אוֹתָם בְּעוֹלָם הֵזֶה, דְדוּד הַמְּלִךְ
הֵיזֶה בְּכֹהֵלָה, וְאָמַר לְכוּ חֲזוּ. בֵּאוּ
הֵיזֶה צְרִיף לוֹ לְכַתֵּב!

אֵלָא אָמַר דְדוּד, כֹּל דִּיירִי הָאָרְצָן
שְׂבַעוֹלָם הֵזֶה לְכוּ, לְכוּ מִרֵּאשׁ
הַעוֹלָם עַד סוּפּוֹ, וְתִמְצְאוּ אֶת
מַעֲשֵׂי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.
כְּמַעֲשֵׂיו בְּרֵאשׁ הַעוֹלָם, כְּךָ
מַעֲשֵׂיו בְּסוּף הַעוֹלָם. מְבִיא
דִּירִים לְעוֹלָם, אִם זְכוּ - מוֹשִׁיב
אוֹתָם וְאֵת בְּנֵיהֶם וְאֵת בְּנֵי בְנֵיהֶם
עַד סוּף הַעוֹלָם, לֹא זְכוּ - מְחַרִּיב
אוֹתָם מִהֶם, וְאוֹתוֹ מִקּוּם וְאוֹתָהּ
קְרִיָּה לֹא תִבְנֶה לְעוֹלָמִים.
לְהִרְאוֹת לְבִנֵי אָדָם שְׂמִקּוּם שֶׁל
רְשָׁעִים הֵיזֶה אוֹתוֹ מִקּוּם, וְהַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא עֲשָׂה בּוֹ דִּין, זְהוּ
שְׂכַתוּב אֲשֶׁר שָׁם שְׁמוֹת בְּאַרְצָן.
דְּבַר אַחַר, לְכוּ חֲזוּ מַפְעָלוֹת
אֱלֹהִים, אָמַר רַבִּי פִּנְחָס, מַה רְאָה
דְדוּד שְׂאֵמַר מַפְעָלוֹת אֱלֹהִים וְלֹא
אָמַר מַפְעָלוֹת ה'? אֵלָא בְשֵׁם שֶׁל
אֱלֹהִים הִשְׁתַּכְּלֵל מַעֲשָׂה
בְּרָאשִׁית, וּכְשֶׁבְרָא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא אֶת הַעוֹלָם, הָיוּ הַמַּיִם
הוֹלְכִים וְיוֹרְדִים, וּכְשֶׁזָּרַק הָאָרְצָן
לְמַטָּה, זָרַק אוֹתָהּ בֵּין הַמַּיִם,
וְהִיָּתָה טְמוּנָה, וְקִפְּאָה בֵּין הַמַּיִם.

וְעֵשָׂה הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אוֹת
בְּתוֹךְ אוֹת, דְּרָכּוֹ וְטַבְעוֹ שֶׁל עוֹלָם
שֶׁהַמַּיִם קָלִילִים וְהָאָרֶץ כְּבֵדָה,
וּמִי שֶׁהוּא כְּבֵד, יוֹרֵד לְמַטָּה,
וְהַקָּלִיל עוֹלֶה לְמַעְלָה, אֲבָל
הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, לְהִרְאוֹת
אוֹתוֹתָיו וּמַעֲשָׂיו לְבְנֵי הָאָדָם,
הַרְכִּין וְהוֹרִיד הַמַּיִם שֶׁקָּלִילִים
לְמַטָּה, וְהָאָרֶץ שֶׁהִיא כְּבֵדָה,
הַעֲלֶה לְמַעְלָה עַל מַה שֶׁקָּלִיל. זֶהוּ
מַה שֶׁכְּתוּב (תהלים קלו) לְרַקַּע הָאָרֶץ
עַל הַמַּיִם. כְּלוּמַר, הַמַּיִם שֶׁהֵם
קָלִילִים - לְמַטָּה, וְהָאָרֶץ שֶׁהִיא
כְּבֵדָה - לְמַעְלָה.

וְעוֹד, שֶׁמִּבֵּין הַמַּיִם נִרְאָתָה וְיִצְחָק
הַיְבֻשָׁה, שְׂאֵין דְּרֹךְ הָאָרֶץ לְהַעֲלוֹת
מִתּוֹךְ מַיִם יְבֻשָׁה, אֲלָא לַחוּת,
וְכִשְׁהַעֲלָה יְבֻשָׁה מִבֵּין הַמַּיִם, קָרָא
שְׁמָה אָרֶץ. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (בראשית ז)
וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לַיְבֻשָׁה אָרֶץ.

וְשֵׁנָה, ז' שְׁמוֹת קָרָא לָהּ: אָרֶץ,
אֲדָמָה, גֵּיא, נְשִׂיָה, צִיָּה, אֲרָקָא,
תַּבַּל. גְּדוּל שֶׁכֻּלָּם תַּבַּל, שֶׁכְּתוּב
(תהלים ט) וְהוּא יִשְׁפֹּט תַּבַּל בְּצַדִּיק.
זֶהוּ שֶׁכְּתוּב אֲשֶׁר שֵׁם שְׁמוֹת
בְּאָרֶץ. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, שֶׁבָּעָה
רְקִיעִים בְּרָא הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא,
כְּנֻגְדָם בְּרָא שְׁבַע אֲרָצוֹת, וְשִׁנְיָנוּ,
אָרֶץ אַחַת מִמֶּשׁ הוֹצִיאֵי הַמַּיִם,
וּמִמֶּנָּה נִתְּהוּ שְׁבַע אֲרָצוֹת, כְּפִי
שְׂאֵמְרָנוּ.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, הַמַּיִם הֵיוּ הַיְסוּד
שֶׁל הַכֹּל, מִשּׁוּם שֶׁמִּצְאָנוּ שֶׁעַקֵּר
כָּל מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית שְׁלוֹ הֵיוּ מִן
הַמַּיִם, וְשִׁנְיָנוּ, בַּתְּחִלָּה הֵיוּ הַמַּיִם
מִפְּזָרִים תַּחַת הַשָּׁמַיִם, עַד שֶׁגָּעַר
הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בָּהֶם, וְהַכְּנִיסָם
וְאִסְפָּם אֶת מְקוֹם אֶחָד. זֶהוּ
שֶׁכְּתוּב (בראשית א) יִקְוּ הַמַּיִם
מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם אֶל מְקוֹם אֶחָד
וְתִרְאֶה הַיְבֻשָׁה. וְלֵאמֹר כִּן
נִתְּפָזְרוּ כַּמִּתְחַלְּהָ, וְרַקַּע
הַמַּיִם. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (תהלים קלו) לְרַקַּע
הָאָרֶץ עַל הַמַּיִם כִּי לְעוֹלָם חֲסִדּוֹ.

וְעַבְרָה קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא אֶת בְּגוֹ אֶת, אוֹרְחִיהָ
וְטַבְעִיהָ דְּעֵלְמָא, דְּמִיָּא קָלִילָן, וְאֲרַעָא
יִקְרָא. וּמֵאֵן דְּאִיהוּ יִקְרָא נְחִית לְתַתָּא.
וְקָלִילָא סָלִיק לְעֵילָא. אֲבָל קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ
הוּא, לְאַחְזָאָה אֶתוּהִי וְעוֹבְדוּי לְבְנֵי נִשְׂא,
אֲרַכִּין וְאַנְחִית מִיָּא דְּקָלִילָן לְתַתָּא, וְאֲרַעָא
דְּאִיהִי יִקְרָא, סָלִיק לְעֵילָא, עַל קָלִילָא. הִדָּא
הוּא דְּכְתִיב (תהלים קלו) לְרוֹקַע הָאָרֶץ עַל הַמַּיִם.
כְּלוּמַר, מִיָּא דְּאִינוּן קָלִילִין, לְתַתָּא. וְאֲרַעָא,
דְּאִיהִי יִקְרָא, לְעֵילָא.

וְעוֹד, דְּמִבֵּין מִיָּא אַחְזִי וְאַפִּיק יְבֻשְׁתָּא, דְּלִית
אֲרַח אֲרַעָא לְאַסְקָא מִגּוֹ מִיָּא יְבֻשְׁתָּא,
אֲלָא לַחוּתָא. וְכַד אִסִּיק יְבֻשְׁתָּא מִבֵּין מִיָּא,
קָרָא שְׁמָה אָרֶץ. הִדָּא הוּא דְּכְתִיב, וַיִּקְרָא
אֱלֹהִים לַיְבֻשָׁה אָרֶץ.

וְתַנָּא, שֶׁבָּעָה שְׁמוֹת קָרָא לָהּ: אָרֶץ. אֲדָמָה.
גֵּיא. נְשִׂיָה. צִיָּה. אֲרָקָא. תַּבַּל. גְּדוּל
שֶׁכֻּלָּם תַּבַּל, דְּכְתִיב (שם ט ט) וְהוּא יִשְׁפֹּט תַּבַּל
בְּצַדִּיק. הִדָּא הוּא דְּכְתִיב, (שם מו ט) אֲשֶׁר שֵׁם
שְׁמוֹת בְּאָרֶץ. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, שֶׁבָּעָה רְקִיעִים
בְּרָא הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, כְּנֻגְדָם בְּרָא שְׁבַע
אֲרָצוֹת. וְתַנָּא, אָרֶץ אַחַת מִמֶּשׁ, הוֹצִיאֵי
הַמַּיִם, וּמִמֶּנָּה נִתְּהוּ שְׁבַע אֲרָצוֹת, כְּדָאֵמְרָן.
אָמַר רַבִּי יוֹסִי, מִיָּא הוּוּ יִסּוּדָא דְּכוּלָּא. בְּגִין
דְּאִשְׁפַּחֵן דְּעֵיקְרָא דְּכָל עוֹבְדוּהִי
דְּבְרֵאשִׁית הוּוּ מִן מִיָּא. וְתַנָּא, בַּתְּחִלָּה הֵיוּ
הַמַּיִם מְפּוֹזְרִין תַּחַת הַשָּׁמַיִם, עַד שֶׁגָּעַר
הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בָּהֶם, וְהַכְּנִיסָם וְאִסְפָּם אֶל
מְקוֹם אֶחָד. הִדָּא הוּא דְּכְתִיב, יִקְוּ הַמַּיִם
מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם אֶל מְקוֹם אֶחָד וְתִרְאֶה
הַיְבֻשָׁה. וְלֵאמֹר כִּן נִתְּפָזְרוּ כַּמִּתְחַלְּהָ, וְרַקַּע
הָאָרֶץ עַל הַמַּיִם, הִדָּא הוּא דְּכְתִיב, (שם קלו ז)

לְרוֹקַע הָאָרֶץ עַל הַמַּיִם כִּי לְעוֹלָם חֲסִדּוֹ.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הֲדִין וְדִי כְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׂיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלִּיחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הֲדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלַּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׁעֵרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנָהּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הֲדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֵלֶיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בשורה משמחת ביותר
לעם ישראל

ערוץ
הזוהר
העולמי

קול הזוהר
0722-990044

"תיבת נח" של הרשב"י

לראשונה בהסטוריה היהודית!
יאכטה בלב ים

המשדרת ערוץ חדש "קול הרשב"י ו-"קול הזוהר"
24 שעות ביממה לכל העולם כולו!

עם ישראל מודה לתורם האוניה
ניתנה להצלחה מרובה ולביטול גזירות רעות מעם ישראל,
ולביאת המשיח בחדס וברחמים.

את קול הזוהר תלמדו, ואת שופרו של משיח תשמעו.

להפעלת הערוץ דרוש לנו משדר רב עוצמה
שעלותו כ-150,000 ₪!

זכה גם אתה להיות שותף בזכות העצומה

חייג עכשיו ותזכה לעולם הבא: 054-4577956 / 0548-436784

ניתן להקדיש לעילוי נשמת, לזיווג הגון, לרפו"ש, לאריכות ימים,
לפרנסה טובה, נחת מהילדים, ולכל הישועות.
אפשרות לפריסת תשלומים.